

279739

PREDICATORIULU SATEANULUI ROMANU.

FOIA BASERICÉSCA

pentru

predici si alti articuli din sfer'a basericésca.

Striga cu taria si nu incetá,
Cá trámbiti'a inaltia vócea tá!
Isal'a c. 58. v. I.

Bibliotecă la muzeului - muzeul, noime ogina
BIBLIOTECA BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cursulu II. Anulu 1876.

REDACTORIU :

Pop'a NICULAE FEKETE NEGRUTIU.

CLUSIU,

TIPOGRAFI'A EREDILORU LUI J. GÁMÁN.

1876.

Bibl. Univ. Cluj
Nr. 1199.1923

Sibiu
I. 236

279739

Smulge, strica, resfira, intrama si implanta!
BCU Cluj / Central University Lib **leremia c. I. v. 10.**

Colaboratorii

foiei

PREDICATORIULU SATEANULUI ROMANU.

CURSULU II. ANULU 1876.

Joanu V. Rusu,

Protopopulu-Parochu alu Sabiiului.

Teodoru Indre,

Profes. teol., Ases. cons.

Titu Budu,

V.-not. si Ases. consist.

Teodoru Petrisoru,

Profesoriu gimnasialu.

Vasiliu Popu,

Parochulu Nasalului.

Joanu Bochisiu,

Preotu in Mic'a-Benediucu.

Joanu Marchesiu,

Preotu dieces. Gherl.

Petru Dulfu,

Ascultatoriu de filosofia.

Joanu P. Papiu,

Preotu instit. corect., Ases. cons.

Demetriu Popu,

Protopopu onor. Capel. castr.

Stefane Nichiforoviciu,

Fatochu in Corovia.

Dr. Iuliu Dragosiu,

Preotu si profesoriu.

Alexandru Barbulescu,

Teologulu A. D. Blasiului.

Gregoriu Cardosiu,

Parochulu Bicadiului.

Vasiliu Puscariu,

Preotu in Santejude.

Basiliu S. Podoba,

Teolog. A. D. Blasiului.

Colaboratoriu ordenariu: **Silviu B. Sohor'a,**

Preotulu diecesei Gherlei.

Buzele preotului voru pazi scientia si lege voru cercá
din gur'a lui.

Malachia c. II. v. 7.

PREDICATORIULU

Sateanului Romanu.

FÓIA BASERICÉSCA

pentru predici si articlii din sfer'a besericésca.

Striga ou taría si nu încetá
Ca trimbít'a-ti inaltia vócea t'a!
Isaia c. 58 v. 1.

Predic'a I.

La Anulu nou.

BCU Cluj Anu nou fericitu! Library Cluj

Cu ce cuvente mai potrivite, mai frumóse si mai calduróse asiú poté intempiná eu pre iubitii mei credentiosi ascultatori in maréti'a si serbatorésc'a dí de astadi, — decatu cu un'a oftare dulce scósa din adènculu animei mele, dícundu tóturoru : „Anu-nou fericitu?!“

Cu ce cuvente mai nimerite mi-asiú poté incepe eu vorbirea mea de astadi, candu, rumpendu firulu lungu alu anului vechiu, — incepemu a tîese si a croí unulu alu altui anu nou, decatu cá se oftezu si dorescu la toti si la tóte „anu-nou fericitu?!“

Dar' abié am esprimatu cuventulu „anu-nou“ Iubitii mei, — si de-odata mi-se ivescu in mentea mea un'a multíme de cugetari si intrebàri, care de care mai momentuóse si mai insemnate!

„Anu-nou“ cuventu placutu si iubitu, cuventu plenu de sperantia, plenu de dorentie : — Te intrebú pre tene déca ne aduci nóue viétia pacinica, bucuríi si desfatàri seau dóra : suferentie, tanguiri si intristàri? déca ni aduci cá daru sanetate seau

bóle, onóre seau rusíne, indestulire seau plangere, inaltiare seau cadere? Te intrebu pre tene „A n u-n o u“, care de adi 'ti liéi inceputulu, déca contieni in sinulu teu pentru noi cev'a daruri bene-facutórie seau din contr'a unu reu derépanatoriu; déca dílele tale voru fi atatu de senine si benecuventate cá se inaintámu in bene trupescu si sufletescu spre mantuirea si fericirea nóstra — seau se ne ingropámu mai tare in rele si fora-de-legi?

Si oh! câte si mai câte cugete si intrebári nu ne póte intende acestu a n u-n o u nóue, cari inca suntemu legati si ferecati de dorurile averiloru si placeriloru acestoru pamentesci si temporarie, nóue, cari in totu momentulu ne cugetámu mai multu la sócia, prunci si amici, mai multu la economii, maestríi si ocupatiuni desierte, decâtu la Domnedieu si lucrurele cele sante ale lui?! Si intru-adeveru : óre acestu a n u-n o u ce ascunde sub velulu seu celu intunecosu alu venitoriului pentru noi? bene seau reu, bucuría seau intristare, fericire seau nefericire, benecuventare seau osenda, implenirea seau ajungerea scopuriloru nóstre celé demultu dorite, seau ingrigiri ori superari neasceptate, indestuliri seau lipse, viétia seau mórte? Si óre ce mai póte aduce acestu a n u-n o u si vietiei sociale si economice; unu tempu mànosu si roditoriu, seau lipsa generale si fómete, fí-va óre anulu acest'a unu anu sanetosu, seau plenu de tóte bólele epidemice atátu pentru ómeni câtu si pentru animale, cá pedépsé si probe alui Domnedieu pentru relele si pecatele nóstre? Ce póte se aduca pentru viéti'a politica se-au sociale : resbelu devastatoriu seau pace benecuventata, unire seau desbinare, usiorare seau apesare, libertate seau sclavía, bene seau reu pentru poporu, aduce-vá némuriloru dulcétia ori amaratiune? Si cene este óre in stare cá se védia prin acelu velu desu si intunecosu alu venitoriului? care ne-ar' scí spune baremi un'a parte a fericiriloru seau nefericiriloru ce ne stáu inainte si ne ascépta? Nemene dintre moritori!

Si acum, I. m., candu ne aflamu in mediuloculu acestui labirintu intunecosu de atâtea intrebari si impregiurari necunoscute ce ni-se ivescu nóue astadi, candu cu unu petioru ne aflamu inca pre pragulu anului trecut, care a fostu insocitu póte de mai multe nefericiri si banuele decâtu de indestuliri si bucurfi, — si cu altu petioru pre pragulu acestui anu-nou, care cuprende in sene póte si mai multe si mai mari nefericiri, ce avemu se facemu alt'a, decâtu cá se ne oprimu cugetele nóstre despre cele desierte pamentesci si, cugetandu preste scàderile si reutatile nóstre din anulu trecut, preste starea nóstra morale decadiuta si ratecita, — se ne aducemu amente de Ziditoriulu si Creatorele nostru celu bunu, carele cu atât'a intieptiune ne derege tóte spre benele si folosulu nostru si apropiandu-ne de densulu prin cuvente calde si rogatiuni fierbenti se vietuimu precum poftescu santele sale asiediente si porunci?!

Astadi, I. m., mai tóte tierile si imperatiile, mai tóte statele si regatele, mai tóte cetatile si orasiile suntu predomnite de spiritulu celu reu a tempului, carele e contrariu lui Domnedieu si santei sale relegiuni, si care — spiritu reu — se vede a fi urdítu si intensu firele sale celea plene de reutate si coruptiune si pana la cea din urma comuna, si a fi strabatutu si pana in sanctuariulu celoru mai multe familie si cu mare fiору trebuie se vedemu ingamfarea si superbi'a, ce face cá omenimea se uite de Domnedieu si de baseric'a lui, nesatiulu si necumpetulu in tóte lucrurele lumesci ce au strabatutu nu numai in celea mai stralucite familie si palate, ci si pana diosu la cea mai sermana colibutia tieranésca! Dá! a decadiutu omenimea dela Domnedieu, in idololatria, pretiuindu aurulu mai multu cá pre Domnedieu, in necredentia si demoralizare! Care de care pre intrecute se lupta spre a poté castigá; au nu amu vediutu, cà au fostu si ani fruptiferi si mánosi si totusi preste totu loculu domné lipsa si scumpete, si tóte plesele de ómeni se luptáu cu necasuri si neajunsuri! Pre

nicairi nu e resbelu ci preste totu loculu pace, inse pacea cea adeverata nu o aflamu neci intr'o parte a lunei, nece la un'a plésa de ómeni, nece intrunu statu, nece intru-o imperatia, bá nece intrun'a familia, — ci preste totu loculu neindestuliri, desbinári si imparechieri, preste totu loculu am intempinatú crucisindu-se interesele si folósele unui'a cu acelu'a-laltu !

Si acumu, I. m., candu ochiulu omenescu nu intempina nece intrun'a parte pacea acea carea unesce pre omu cu Facutoriulu seu, care dà repausu si lenisce adeverata sufletului, candu omenimea e cufundata in oceanulu valureloru si grigiiloru pamentesci, — uitandu-si cu totul de destinatiunea si tient'a sa, — tóta oftarea mea ce Vi-o facu astadi cu inceperea acestui anu nou consista in dorulu a Ve vedé inaintandu intru ascultarea porunciloru Domnedieesci intru iubirea lui Domnedieu, a deaprópelui si a virtutiloru, uríndu viciale si reutatile; intru desbracarea vestmentului vechiu alu pecatului si placeriloru lumesci si intru imbracarea nóua a nevinovatiei si curatieniei !

Facundu tóte acestea, I. m., si punendu-le la anima — Venu a Ve oftá cu tóta caldur'a animei mele: „a nu-nou fericitu!“ — Aminu.

Demetriu Popu,
Protopopu onor. Capel. castr.

Predic'a II.

Trei santi Archierei Vasiliu Celu mare, Gregoriu Teologulu, si Joanu Gura-de-auru (Trei santi).

Intru acestu chipu se lumineze lumin'a vostra inaintea ómeniloru, cá vediendu faptele vóstre cele bune se pré-marésca pre Tatalu vostru celu din ceriuri.

Mat. V. 17.

Mantuitoriulu nostru Isusu Christosu se indreptéza prin cuventele santei Evangelie de astadi catra Apostolii si invetiaceii sei si desemnandu-le calea cea adeverata, pre carea se mérga,

i-i invétia : ce trebuie se faca cá se fia atatu ei, catu si urmatorii loru preotii adeverului cerescu, luminatorii popóraloru necredentióse si respanditorii Evangheliei si invetiaturei sale! Le arata, cá lumin'a cea adeverata a credentiei suntu faptele bune, prin cari se lauda, onoréza si pré-maresce Tatalu celu din ceriuri!

Déca privimu noi, I. m., la cunun'a frnmósa a santiloru si alesiloru lui Domnedieu — ne convingemu, cá pucini au fostu intre ei, cari se se fia inaltiatu la un'a trépta atatu de inalta a invetiaturei si Apostolíei — cá si cei trei santi Archerei: Vasiliu, Gregoriu si Joanu, acaroru laude le seversiesce astadi sant'a baserica. Poternici in cuvente, mari in fapte, neclatiti in credentia — au stralucitu acesti santi cá trei luceferi ai basericei lui Christosu!

Prelanga predicarea si latírea cuventului santus'au destensu ei mai cu séma : 1. in petrecerea celui mai multu tempu alu vietiei intru postu si rogatiune, lapedandu-se de tóte cugetele lumesci; 2. in ajutorarea celoru lipsiti si necagiti, lasandu-se pre sene, pentru acestia, in lipse si neajunse; 3. in suferirea cu tóta resemnatiunea a ori-ce nefericire vremelnica, cugetandu-se atunci mai fericiti — candu au suferitu pentru Christosu!

Si inalte fapte suntu acestea I. m.! Aceste suntu fontanele credentiei celei viue, din cari bëndu omulu cu dulcétia nu insetosiéza in veci; acestea suntu scar'a, pre carea omulu, desbracandu-se de patime si pecate, — se inaltia susu catra Domnedieu, catra patri'a cea desfetata a ceriuriloru!

Dar' se le vedemu si cercamu pucinu mai de-aprópe!

I.

Flacar'a cea mai alésa si mai santa, ce se vede aprensa in viéti'a santiloru Vasiliu, Gregoriu si Joanu este postulu si rogatiunea.

Postulu si rogatiunea suntu fundamentulu virtutiei si santieniei. Neme nu póte fi santu si dreptu fora postu si rogatiune.

Decate-ori omulu voiesce a se indreptá cu cugetulu seu catra Domnedieu, se alerge numai la postu, lacrimi si rogatiune — si Domnedieu de buna-séma i vá fí bunu! Acésta ni-o arata nóue esemplele toturoru patriarchiloru, profetiloru si alesiloru Testamentului vechiu si nou, cari si-au castigatu santieni'a si dreptatea prin postu si rogatiune; bá insusi Mantuitoriulu nostru Isusu Christosu a petrecutu, inainte de a-si incepe opulu celu mare alu rescumperarei, 40 de díle si 40 de nopti in desiertu postindu si rogandu-se, nu dóra pentru-cà elu ar' fí avutu lipsa de potere cu carea se se lupte in contr'a satanei, ci pentru-cá se ne lase nóue esemplu de inarmare contr'a dusimanului!

Asemenea santii Archierei Vasiliu, Gregoriu si Ioanu mare parte a vietiei loru s'au retrasu de sgomotulu turbétu alu certeloru religióse ariane, ce domnéu atuncea, si petrecundu prin desierturi intru postu si rogatiuni, — s'au inarmatu si incinsu pre sene cu scutulu Credentiei, cu sabi'a adevverului si cu platosi'a dreptatiei, cu cari, — dupa-ce au devenitu episcopi, s'au luptatu pentru sant'a religiune alui Christosu cu unu zelu de ostasi adevverati si neinvinsi, delaturandu si imprasciandu negurele eresureloru stricatióse, de cari se molipsiáu de-aréndulu credentiosii lui Christosu!

Postulu este, precum díce insusi s. Joanu Gura-de-auru, pacea sufletului nostru, podób'a betranetieloru-indreptatoriulu teneretiei, invetiatoriulu contenirei, frumseti'a si diadem'a fa-carui betranu; ¹⁾ ér' despre rogatiune díce, cà e pétr'a fundamentale a toturoru bunuriloru! ²⁾

Vedeti, I. m., catu e de lipsa postulu si rogatiunea, pentru-cá omulu se vietiuésca moralu si se nu se amagésca de

---

¹⁾ S. Crysost. hom. 2. in Gen.

²⁾ S. Crysost. l. 1. de or. Deo.

ispitele si patimele lumii! Postulu este plugulu, ce restórna in anim'a nóstra brésd'a santieniei, — rogatiunea este grap'a, ce curatiesce si matura tóte pecatele si radecinele loru, semmandu in ea sementi'a iubirei si nevinovatiei; — postulu este chiaea, prin carea se incuia iadulu, rogatiunea chiai'a, prin carea se deschide ceriulu; postulu este mórtea peccatului, rogatiunea — viéti'a virtutiloru!

Se alergamu dara, I. m., la postu si rogatiune cá la dóue Iuntri, cari, cuprendiendu-ne in Iontrulu loru, ne trecu prin ap'a desmerdariloru lumesci si ne inaltia catra ceriuri; se urmamu esemplulu, ce ni-lu intendu santii Archierei de adí Vasiliu, Gregoriu si Joanu, dintre cari santulu Joanu díce, cà precum dintre dóue corabie, ce plutescu pre mare: cea mai incarcata se cufunda mai iute, asié si celu-ce nu postesce de peccate si fapte rele si nu se róga pentru dobandirea darului cerescu se cufunda in marea grigeloru si desiertatiuniloru lumesci!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II.

A dóu'a schintea santa si Domnedieésca, ce stralucesce in viéti'a santiloru Archierei Vasiliu, Gregoriu si Joanu este si ajutorarea celoru seraci si lipsiti. Si intru adeveru, ce póte fi mai frumosu pre lume, decatu: cá din aceea, cu ce te-a daruitu pre tene bunetatea cerésca, — se dái cu anima curata si iubitoria una partecica si fratelui teu, ce plange inaintea ta de necasu si seracia?! Au dóra cugetati, I. m., cà frumséti'a avutiei stà in comori de auru, argintu si alte pretióse? Oh nu! Santulu Apostolu Pavelu in un'a din epistótele sale catra Timoteiu díce cà, argintulu e caus'a tuturororu reutatiloru.

Frumséti'a avutiei stà in aceea: cá se umpli cu indurarea man'a celui seracu, ce plange; se stergi cu iubire de pre genele veduvei lacrimeloru ei; se îneci cu darnicia suspinele orfanului din anim'a lui! Acésta ni-a dísu-o si Christosu prin cuventele: „fa-

ceti-ve voue prieteni din mamon'a nedreptatiei,“ adeca averile si comorile, ce suntu mediuloculu celu mai puternicu alu satanei pentru de a insielá si perde pre omu, — se le folosimu nu pentru trupu si lumea acésta, ci pentru mantuirea sufletului nostru!

„Intende-ti man'a ta, — dîce s. Ioanu Gura-de-auru, — catra celi seraci si vei misicá Inaltulu ceriului, si celu-ce domnesce acolo, va primí cu bucuría elemosin'a (poména) ta!“ ¹⁾ si éراسi : „acea-ce puni tu in man'a seraciloru — puni in man'a lui Domnedieu, cà-ci man'a seracului e vistieri'a lui Christosu, si ce primesce seraculu — primesce Christosu!“ ²⁾

Ascultati ce dîce si santulu si marele Vasiliu : „Tu 'ti imbraci, — dice elu — pana si parietii casei tale, si pre seraci nu vréi a-i imbracă? Cailoru tei le dáí nutrementu scumpu, — si pre seraculu ce-lu vedi in sdrentie si flamendu 'lu urgisesci? Tu 'ti nutresci canii tei cu mancari alese si seraciloru nu le alenezi fóméa? Tu-'ti ascundi aurulu teu in pamentu fora cá se aibi catu de pucina grigia si de seracii, ce-i vedi amblandu pre pamentu?“ ³⁾ Astu-feliu oftá din sufletu, I. m., acestu santu Parente, si zelulu lui intru ajutorarea seraciloru intru atata erá de mare, incatu si cá episcopu nu avé nemicu pre langa sene decatu una manta, cu carea se inveliá si nesce càrti, din cari se rogá!

Ce avemu dara se facemu si noi, I. m., decatu cá se ne impartímu panea nóstra cu cei seraci si flamendi, ce? — decatu : cá se damu din ce e micu in acésta lume, pentru-cá se dobandimu ce e mare in alta viétia, cá se damu din ce e trecutoriu pentru cá se dobandimu ce e vecinicu, cá se damu ce e pamentescu — pentru-cá se dobandimu ceriulu?!

---

1) S. Chrysost. hom. 67 ad popul.

2) S. Chrysost. hom. 20 in Gen. et de div. et Laz.

3) S. Basilius serm. 2 in div. avaros.

III.

A trei'a fapta pretiuita, ce se vede in viéti'a santiloru Vasilii, Gregoriu si Joanu este r a b d a r e a si b u c u r í ' a , ce o are-tá la ori-ce necasu si lovitura, ce le vené din partea lumei aceste'i'a !

Ori-ce ispita grea, ori-ce nefericire nu erá in stare a abate pre acesti santi Parenti dela credenti'a lui Christosu, ba inca cu atat'a mai tare i intaréu si indemnáu spre santienia si virtute !

Dar' oh ! câta diferintia intre ei si noi ! Pre ei amenintiarile imperatiloru reu-credentiosi si ori-ce primesidia nu i-au potutu abate dela credenti'a cea adeverata si pre noi un'a intemplanre câtu de mica ne smentesce ! Au nu vedemu noi, I. m., adese-ori benele si dulcéti'a lui si totusi suntemu mai aplecati spre a face reulu ? áu nu ne tememu de acea, de ce amu trebuí mai tare se ne apropiámu si urimu ace'a, ce amu trebuí mai vertosu se iu-bimu ? . . . . .

Noi suntemu asemenea pescutiloru din apa, cari la aruncarea unei petricele in ea — deodata se impràscia si fugu, precandu la aruncarea unghitiei amagitórie — pre întrecute se apropia la perire ; suntemu asemenea acelorú pàserelu vióie, cari la redicarea óre-càrui semnu in mediuloculu semenaturiloru — se departéza cu spaima ; inse la crengile unse cu vèscu de paserariulu viclénu sbóra pre întrecute si se prenu in latiu !

Noi, I. m., amu trebuí mai multu se ne bucurámu, decatu se ne intristámu preste neplacerile si amaratiunile, ce ne intempina in lumea acésta, cà-ci prin acéle ne aperámu contr'a pecatului — aducundu-ne mai adese-ori amente de Domnedieu ; si din contra amu trebuí se ne tememu de fericírea desiérta, ce ne suride aci pre pamentu, cà-ci acésta deschide calea la celé mai multe pecate si fora-de-legi ! Se ne uitamu numai, I. m., la lucrurele domnediesci, dirése facia cu santii si alesii Domnului si ne vomu con-vinge despre acestu adeveru ! Domnedieu pre Profetii Testamen-

tului vechiu, pre Apostoli, pre alesi si pre toti santii i-a supusu góneloru, patimeloru si tuturoru amaratiuniloru lumei acesteia! Si óre pentru ce? Au nu a potutu Domnedieu se faca pre ómenii sei câtu de fericiti si in acésta viétia? — A potutu in adeveru, ci'a vrutu se arate, cà fericirea din lumea acésta e trecutória, alunecósa si pecatósá!

Suntu unii dintre noi, cari intre necasurile si dorerile sortiei se amarescu si intristéza preste mesura, — se cugeta, cà ei suntu cei mai nefericiti ómeni pre lume! — Inse éca ce díce unu santu Parente despre unii cá acestia! — „De acésta fericire, — díce elu — pre carea ómenii s'au indatenatu a o numí fericire — mai multu trebue omulu se se téma, decatu de seracia si necasu, cari de cele mai multe ori din seracia si necasu resare fruptu bunu, fericirea inse corumpe sufletulu dandu-lu diavolului si ispitei!“ ¹⁾

Cátu de primesidiósa este acésta fericire lumésca vréu se ve aretu si prin esemple!

Regele psalmistu Davidu precandu erá unu pàstorasiu seracu in cas'a lui Jesse, tatalui seu, se luptá cu leii si ursii cei tari si i infrangé cu braciulu seu, precandu petrecé in cas'a lui Saulu si erá persecutatu (gonítu) de acest'a s'a aretatu destinsu in fapte bune, modestu si virtuosu; inse devenindu acestu Davidu rege si inotandu in fericirea pamenténa — indata a fostu cuceritu de tóte patimele cele rele! Din iubitoriulu de mai inainte a virtutiloru — a devenitu adoratoriulu viciului si desfrenárei, din ucigasiulu ursiloru si a leiloru deveni ucigasiulu ómeniloru! Déca Davidu ar' fi petrecutu de-a pururea intre turmele oiloru sale lup-tandu-se cu ursii, seau déca in totu tempulu ar' fi avutu a se bate cu Filisteii si Goliatu seau déca totu mereu ar' fi fostu alun-gatu de Saulu, — atunci elu de buna-séma ar' fi remasu totu

---

¹⁾ S. Augustin in ps. 93.

Davidu celu virtuosu si temetoriu de Domnedieu!
— Inca un exemplu!

Se privimu, I. m., numai la doi ómeni, unulu in raiu celualtu in gunoiu, ispitindu-se amendoi de dóue muieri rele si in-sielatórie! Celu de antaiu — Adamu, alu doile Jobu! Adamu a fostu isplitu de Ev'a, cá se calce porunc'a lui Domnedieu — si éca intru fericirea sa a fostu invinsu; Jobu asemenea a fostu de muieria sa nu-numai isplitu ci si injuratu (suditu) si dogenitu voíndu a-lu face se parasésca inchinarea Domnedieului celui ade-veratu, inse elu tare in credenti'a sa nu s'a misicatu cá stanc'a din mare!

Si Ve intrebu pre voi, I. m., ce cugetáti : pentru-ce Adamu s'a lasátu invinsu atatu de uritu si pentru-ce Jobu a esitu invin-gatoriu?

— Pentru-cá Adamu in paradisu (raiu) traiá in desfetare si fericire, in indestulire si prisosenti'a tuturoru bunuriloru; Jobu inse in gunoiu, seracia, doreri si necasuri; de ace'a si unu santu Parente díce : „Jobu mai fericitu a fostu in gunoiu de-catu Adamu in raiu!“¹⁾

Vedeti, I. m., cá necasurele si dorerile, bólele si neajunsele, ce venu adese-ori asupr'a capului nostru — nece decatu nu au sfersitu reu, ele ni-se tramitu de Domnedieu pentru cá se ne in-dreptamu!

Déca amu poté cercá iadulu — de buna séma amu affá in elu mai multi de acei'a, cari in acésta viétia au fostu mereu inde-stuliti si fericiti traindu mereu in imbuibari si desfetari; si de amu poté cautá ceriulu — amu affá mai multi de acei'a cari in acésta viétia au avutu a se luptá cu necasuri si doreri!

Se nu se intristeze dar' nemene din noi, I. m., déca venu asupr'a nóstra superàri si necasuri, bóle si neindestuliri, pentru-

---

¹⁾ S. Augustinu in ps. 93.

cà acestea sunt probele lui Domnedieu, prin cari voiesce cá se ne aducemu amente de elu, ci se le suferimu cu rabdare depren-
diendu-ne cá santii Archierei Vasiliu, Gregoriu si Joanu intru
postu si rogatiune, intru ajutorarea seraciloru si
intru indelunga ràbdare, cà-ci numai in acestu chipu vá
straluci lumin'a nóstra inaintea lumii, cá vedindu
ómenii faptele nóstre cele bune — se prémáresca
pre Tatalu celu din ceriuri. — Aminu!

Silviu B. Sohor'a,
teol. gherl.

Predic'a III.

Cuventu funebrele *)

rostitu la Parastasulu Archi-Episcopului si Metropolitului Fagarasiului ALESANDRU
STERC'A SIULUTIU, tienutu in Naseudu, in diu'a inmormentarei aceluia a
— 10 Septemvrie 1867. —

„Cadiut'a coron'a capului nostru.“ „Cà placutu
erá Domnului sufletulu lui pentru ace'a
s'a grabitu a-lu scóte din mediuloculu reu-
tatiei.“ „Sfêrsindu-se curundu a implenitu
ani indelungati.“

Plangerea Jeremieii c. V. v. 16. si Intiept.
I. Solom. c. IV. v. 13—14.

Ce tacere santa domnesce in acestu locu! Ce tainica tacere
intrerupta de oftári! Câte péraie de lacrimi pre faciele tuturoru!
Si pentru-ce atat'a plansu? Asceptáti dóra dela mene cá se Ve
spunu caus'a? Sperati cà vre-o bucuría va curmá acestu suspinu?
Oh si de a-ti scí cu totii, cà nu am decatu se ve marescu dorerea
si se ve amarescu suspinulu, — atunci cum v'ati mangaiá?

*) Cu pucina schimbare se póte folosi la inmormentarea ori-carui omu bene-
meritatu pentru baserica, natiune si patria, dara mai cu séma la inmormentarea unui
protopopu seau parochu precellente.

Trista veste vá patrunde anim'a — Gelniciloru Ascultatori — candu voiú spune cu profetulu Jeremi'a cà : „Sermani ne-amu facutu fora tata“ ¹⁾. Trista veste, candu voiú spune cà : Angerulu nostru celu pamentescu s'a mutatu de pre pamentu, — parentele nostru celu iubitu acumu ne-a lasatu orfani ! Si cum se nu ve machniti, candu lucéferulu natiunei dintre stele a apusu ? Inca nu am dísu nemicu si vediu ochi scaldati in lacrimi , dar' de a-si fi in stare a ve spune câte ati pierdutu cu elu atunci cumu a-ti sustiené ?

Intrerumpetí-ve dorerea si curmatí-ve suspinulu, puneti stavile isvóreloru de lacremi, cà-ci acést'a ne-a predis'o nóue scriptur'a demultu prin cuventele : „Cene este omulu, care se nu védia mórte?“ singura o dorere mai poté strabate la anim'a nóstra cá se ne potemu plange cu profetulu Jeremi'a : „Stricatu-s'a bucurí'a animei nóstre, intorsu-s'a intru plangere joculu nostru!“ ²⁾ Numai acést'a rana mai avé locu in anim'a unei natiuni multu pátimite ca se strige cu Ovidiu : „Non habet in nobis jam nova plaga locum“ ! Si óre eu se fíu in stare a descrie unu casu tristu cá si acest'a ? A numerá multímile de lacremi cate se vérsa acum'a pentru unulu care stralucé intre noi cá „luceaferulu de demanétí'a in mediuloculu poporului si cá lun'a plena in dílele ei“ ³⁾. Pote-rea mea e cu multu mai slaba decatu se potiu mesurá marimea dorerei ce sangera atatea míi de animi in tristate ; cuventulu meu mai pucinu decatu se potiu descrie atatea fapte maretie, alu càroru erou escelentu se duce adí cá se íee coron'a meriteloru sale ! — Insu-mi sum cu multu mai micu decatu se potiu spune la unu cleru préveneratu pentru-ce astadi „càile Sionului plangu si . . . preo-
tii lui suspina“ ⁴⁾ Cum voiú poté spune la o natiune cà astadi

1) Jerem. V, 3.

2) Jerem. V. 15.

3) Sir. L. 6.

4) Intiept. I. Solom I. 5.

pierde pre cel'a, care „sufletulu seu si l'a indreptatu la dens'a . . si anim'a s'a si-o-a lipitu de ea din inceputu.“ — „Fórte s'a nevoitu sufletulu lui pentru ea, si intru tóta fapt'a sirguitoriu a fostu.“ 1) Cene va spune Santei Mame Baserici pierderea Archi-Ereului seu — care prin fapte dîcé : „Cà am cugetatu cá se o facu pre ea si nu am rêvnitu benele si nu me voiu rusíná.“ 2)

Ci primiti, rogu-ve, debil'a mea incercare, si defectele ce le veti observá, suplenésca-le intristarea ce ve apasa pentru odorulu ce a-ti pierdutu, si sírulu celu lungu de merite, cu care incoronatu Marele Archi-Pastoriu se muta adí dela noi!

Domnedieu, in acarui mana atotupoternica e pusa sórtea si destinulu legiόνeloru de popóre, — acel'a, care „nu-si uita de alesii sei pana in sfersitu si imparte marimea bunatatiei sale dupa departarea ceriului dela pamentu“ si dupa lips'a diferiteloru popóre, — a cautatu totu-de-un'a cu ochiulu seu celu induratoriu pre pamentu si nu si-a retrasu bunatatea s'a dela celi ce cu credentia chiama santu numele lui. Elu a tramesu totu-de-un'a popóreloru sale luceferi luminati, barbati bravi, indiestrati cu virtute si potere, conducatori intiepti, cari se scíe conduce pre popóre la limanulu fericirei loru, dar' cu deschilinire nu si-a uitatu Tatalu lumineloru de turm'a sa cea alésa, si nu si-a intorsu faci'a dela santa cas'a s'a.

Intrebáti istori'a si ea 'mi vá fí marturíá! Acést'a vá spune cà in momentulu cându unu poporu erá se apuna sub sarcin'a greutatiloru tirane, — atunci se ivesce unu Moisi si se aréta unu Aronu si pretindu libertatea celoru asupriti; cercáti paginile sacre si acesté voru marturísí, cà in clipit'a candu unu poporu 'si pléca capulu sub sabi'a nedumeritului pismasiu — atunci se re-

---

1) Sir. LI. 24, 26.

2) Sir. LI. 23.

dica unu Davidu si se inaltia unu Gedeonu si scapa pre celi alesi din gur'a mortiei!

Aruncáti-ve privirea si preste trecutul natiunei romane si veti vedé eroi mai falnici decâtu cedrii Libanului stându in fruntea poporului; întórceti-ve privirea si pre santulu terenu alu sântei Beserici si ve voru surprinde luceafirii lumináti cu coron'a sciintiei pre capetele loru, barbati escelenti cu diadem'a sântei credentie inscrisà pre fruntea loru!

Decâte-ori nu erái Tu o Iubit'a mea natiune aprópe de gur'a mormentului pierirei Tale! decâtu-ori nu se pronuncia asupr'a-ti judecat'a finale si incà totu mai sustái? Spune Tu la lumea intréga, au nu la atári barbati — tràmisi dela Domnulu pentru apere — a-i de a multiámí scaparea Tá! Dar' cându i-asiu poté enumerá pre acesti'a cà-ci poterile nu-mi ajungu! Ertáti-mi dara se me întorcu càtrà acestu tristu catafalcu si se ve spunu ce óderu contine elu! Étà „vasulu celu de auru batutu, infrumsectiatu cu totu feliulu de pietrii scumpe“! 1) fal'a natiunei románe, frumséti'a Preotiloru si esemplaritatea zelului nationalu! „Tipulu blândetieloru, esemplulu credentiosiloru cu cuventulu, cu petrecerea, cu iubírea, cu spiritulu, cu credenti'a si cu curati'a“! 2) Priviti la „celu nevinovatu cu mânile si curátu cu ánim'a, care nu si-a portatu dupà desiertatiune sufletulu seu“! 3) „Cà Preotu cá acest'a se cuvené nóue.“ „Preotu dupà rënduél'a lui Melchisedecu“ rêvnitoriu dupa benele sântei beserici si alu clerului si natioalistu dupà dorinti'a natiunei!

Alesandru St. Siolutiu nascutu in 15 Februaru 1794 in Abrudu, dupa absolvirea s. Teologie in anulu 1814 denumitu de parochu si dupa câti-vá ani de Vice- si apoi actualu protopopu in Bistr'a; dela a. 1836 Vicariu foraneu alu Silvaniei,

---

1) Sir. L. 10.

2) I. Tim. IV. 12.

3) Ps. XXIII. 4.

de unde la an. 1850 alesu si intaritu de Episcopu alu Fagarasiului éra dela 1854 de Archi-Episcopu si I-ulu Metropolitu alu restauratei Metropolie de Alb'a-Julia; repausatu in 7 Septemvrie 1867.

Deci se ne aruncàmu privirea la fazele si treptele acestei vietii omenesci si vomu vedé cà : „cu marire l'a incoronatu pre elu Domnulu.“ „Imbracàtu-l'a pre elu cu seversire de lauda si l'a intaritu pre elu cu vasele virtutiei.“ ¹⁾ Oh vietia fericita si plena de virtuti stralucite, esemple neimitabile! „Domnulu a fostu par-tea lui“ si sórtea lui natiunea s'a. „Cà rèvn'a casei Domnului l'a mâncatu pre elu,“ ²⁾ si iubirea natiunei s'ale l'a insocitu pana la mormentu! Eminentu erá Siulutiú cá parochu, protopopu si Vicariu, escelentu cá Episcopu si Metropolitu!

Cá preotu — parente sufletescu neobositu, celu mai iubitoriu de poporu. „Acést'a iubire alui a fostu necurmata si deregatoriele iubirei la tempulu seu le-a implenitu“ ³⁾. Celu mai gat'a la sucursulu lipseloru sufletesci si trupesci, sciendu cu S. Vasiliu cum-cà „omulu nu atat'a lipsa are de cuvente câtu de esemplulu celu de tóte dilele.“ — Cá protopopu, aperiatoriulu celu mai credentiosu alu clerului subordenatu „cu scienti'a Domnului osebindu-se“ ⁴⁾ „povatiuitoriulu poporului in sfaturi si intielegerea scientiei poporului“ ⁵⁾; éra de mai doriti fapte, cercàti-lu cá Vicariu si veti aflá : resignatiune fora margini, zelu necomparatu in toti pasii vietiei lui sciendu cà „si de se va luptá cene-v'a nu se incoronéza, de nu se va luptá cu de-adinsulu“ ⁶⁾. Nu am gatatu iubitoru, má neci nu am inceputu inca a numerá virtuti eminente

---

¹⁾ Sir. XLV. 10.

²⁾ Ps. LXVIII. 9.

³⁾ S. Augustinu in Joanu VIII.

⁴⁾ Sir. XXXIII. 8.

⁵⁾ Sir. XLIV. 5.

⁶⁾ Ep. II. Tim. II.

demne de unu metropolitu romanu, cà intristare me confunda, candu 'mi aducu amente ca unu Pastoriu atatu de stralucitu depune toiagulu seu, unu Parente atatu de iubitu lasa fii sei orfani, ci intorceme-voiu la sirulu vorbirei cà-ci acést'a o doriti!

SIULUTIU fú acel'a, care in Sinódele diecesane deslegá noduri gordice propuse la unu cleru spre resolvare. Elu fú acel'a, care in sinodulu din 1838, motivandu punerea in fientia la unu fondu viduo-orfanale, de-sí numai cá Vicariu pre atunci escelá cu contribuirea la acelu fondu, de unde astadi sute de veduve si orfani 'si capeta ajutoriu. O, cà bene scié elu cum-cà: „nu numai cu urechile trebue audíte viersurele celoru ce se róga, ci si cu ochii a le vedé lipsele.“ ¹⁾

Si cene a fostu barbatulu, care in tempurele grele — cu amaratiune trecute — premergé cu sfatulu in adunári si cu fapt'a spre ajutoriu, moderandu cu intieptiune pasii unui poporu?

Si ulutiu „celu-ce a padítu pre poporu dela cadere.“ „Indreptát'au catra Domnulu anim'a s'a, in dilele celoru fora-de-lege intarit'au bun'a credentia.“ ²⁾

Semnu si dovéda fapteloru s'ale cà-ci Maiestatea s'a 'lu decorá cu stralucitulu ordu alu Imperatului Franciscu Josifu I. — Dar' activitatea lui aci nu s'a terminatu, credenti'a catra sant'a beserica si catra inaltulu Tronu mai vertosu i-s'a intaritu, si iubirea catra natiune mai tare i-s'a inmultítu. — De aci i-se incepe sirulu maretieloru lui fapte, de acum i-se impletesce coron'a meriteloru s'ale! — Vicariulu Si ulutiu avú ace'a anima de barbatu, care se propuna si se scía deplorá dela inaltulu regimu restaurarea vechiei Metropolie romane dela Alb'a-Julí'a. — Elu fú unulu deintre colaboratorii planului pentru infientiarea ei; si totu-si, cene l'a audítu vre-odata in viétia a-si atribuí sie-si din acestea

---

¹⁾ S. Ambrosiu.

²⁾ Sir. XLIX. 4, si L. 4.

merite? Că-ci „numai intru Domnulu s'a laudatu sufletulu lui.“
Ci va fi acum'a tempulu se trecu la alta parte a vorbirei mele.

Am vorbitu pana aci despre Siulutiu cá despre unu Vicariu eminent; iertati-mi se vorbescu acum'a totu despre acel'a, cá despre unu Metropolitu escelentu!

Am ajunsu, Iubiti ascultatori, la acelu stadiu si acum m'asiu retrage cu síela din acestu locu, candu a-siu scí cá istori'a 'si va implení in graba misiunea facia cu acestu mare barbatu, conducatoriu escelentu si Parente pré-iubitu, dar' „Tatalu celu cerescu va dá faptele lui la aretare,“ cá mare i-a fostu iubirea si mari suntu faptele lui.

In urm'a atatoru fapte maretie vedemu pre Siulutiu in 30. Sept. 1850. chiamatu de increderea Clerului si alesu éra in 18. Noemvre a aceluasiu anu intaritu prin Maiestatea S'a de Episcopu alu Fagarasiului. Inse meritele-i nu l'au fostu inaltiatu de ajunsu, că-ci „cunun'a de lauda se cadé se fia betranetiele lui si in căile dreptatiei se se afe.“¹⁾

Celu-ce s'a luptatatu atat'a pentru restaurarea Metropoliei se cadé se síedia pre tronulu demnitatiei ei si cene fú acel'a, cui a benevoitu Domnulu a incredentiá acésta misiune marétia? Alesandru St. Siulutiu in 22. Dec. 1854. fú denumitu de catra Maiestatea S'a de antaniulu Metropolitu alu restauratei metropolie romane. Cu care ocasiune s. scaunu apostolicu dela Rom'a aretandu-si cá totu-dé-un'a iubirea s'a catra natiunea romana si Presululu ei iubitu, 'lu darui cu titule de : comite romanu, prelatu domestecu si asistentu tronului pontificale. Ér' Maiestatea S'a prelanga daruirea insemneloru 'lu face : comendatoru ordului Leopoldinu si consiliariu actuale intimu de statu.

Éta cá pre cel'a, care, sciendu „că nimene nu-si ié sie-si

---

¹⁾ Esempl. Sol. XVI. 33.

onóre ci numai celu-ce este chiamatu dela Domnulu cá Aronu“ ¹⁾ pre acel'a d'icu, care nu a vênatu in tóta viét'a s'a decátu drep-tulu santei baserici, benele clerului si a natiunei „cá se ne indre-pteze petiórele nóstre in calea pazei“ 'lu vedemu in culmea ata-toru glorii si straluciri inalte! Cà-ci „nu se intaresce omulu celu poternicu intru virtutea s'a“, ²⁾ si déca unu episcopu cá Siulutiu atatu erá de adictu natiunei si filoru sei, au dela unu Metropo-litu cá Siulutiu mai pucinu avé de acceptatu natiunea romana — obiectulu iubirei sale.

Póte ca veti asceptá se finescu, Iubiti Ascultatori, ci dáti locu la pacientia inca baremi pre unu minutu, cá se invetie fie-cene a-si iubi natiunea s'a! Au noi „se nu-lu iubimu acum'a pre elu care mai nainte ne-a iubit pre noi.“ La tene me intorcu acum'a, spune-mi natiune romana cene e acel'a, care cu arm'a santei dreptati in mana stá facia cu antagoni'a acestei lumi trecatoria, luptandu-se pentru apararea T'a?

Cérca natiune romana in cabinetele, unde numai se decise sórtea T'a si pre cene vei aflá acolo aperandu-te? — Au nu pre escelentulu teu Archiereu intrepunendu-se pentru fericirea T'a?

Spune-mi natiune romana, cene a fostu acel'a, care in tóte necasurile Tale nu te-a parasitu pre Tene? Au nu Esceletisimulu Teu Metropolitu erá neinfrântulu Teu radiemu si aparatoriu? — Oh, si de ai scí Tu tóte câte a facutu si cátu s'a luptatu pentru Tene la ivéla si in ascunsu, atunci cum i-ai resplatí? Cà-ci cene erá acel'a rogu-Ve — care in tempurele celé mai critice, in pe-riclu celu mai mare de a-si espune viét'a — necrutiandu ostenél'a adunciloru betranetie, nepreferindu comoditatea de demnitaru inaltu — se nu le fi intreprensu tóte pentru sant'a baserica, pen-tru benele clerului si fericirea natiunei s'ale? Cene erá acel'a,

¹⁾ Evr. VI. 5.

²⁾ I. Imperat.

care unu atomu din fericirea natiunei erá gata totu-de-un'a a-lu pretiuí mai multu decatu tóte rangurile si ordurele acestei lumi trecatória? — Oh si cum nu-i ertatu cuiv'a a ascende la palatu si a strabate pana la tronu, cá de acolo se ne aduca scire despre maretii lui pasi facuti pentru fericirea fiiloru sei! Si atunci ne-amu convinge „cà mai multu decatu toti aceli'a s'a ostenitu — inse nu elu ci darulu lui Domnedieu, care erá intru elu“ si iubirea natiunei sale, si atunci ne-amu convinge cà elu fú „pastoriulu, care si-ar' fí pusu si viéti'a pentru iubita turm'a s'a“!

Ci intrerumpe-voiu acum'a, cà mica vorbirea mea nu póte suplení ace'a istoria vasta, ce a destinatu natiunea fapteloru lui, si voiu grabí la sfêrsitu — atengundu in catu-mi érta oportunitatea — numai diamantulu coronei neperitoria :

Si ulu ti u fú acel'a, despre care cu siguritate potemu afirmá cà a lasatu fiiloru sei mostenire unu capitalu duplu : unulu de iubire parentiésca si virtuti stralucite si altulu de averi — ce nu pucinu voru inaltíá starea decadiuta a Romanului.

„Carare neratecita a fostu viéti'a lui“ si corona nevescedita compunu meritele lui.

Dar' éta, cà „s'a atensu si de drepti ispit'a mortiei“ ¹⁾ si pre eroi i invinge arculu ei. „Cà placutu erá Domnului sufletulu lui, pentru ace'a s'a grabitu a-lu scóte din mediulöculu reutatiei.“ „Visu nestatatoriu suntemu, suflare neoprita, corabia pre mare care nu are urme“ decatu faptele cele bune. — Unde e acum'a mentorulu Teu o natiune, unde e aparatoriulu dreptei T'ale cause o natiune patimita? Aperatoriulu Teu si-a plecatu acuma capulu. Parentele Teu a abdisu de grigi'a T'a! Versáti lacremi veduveloru si plangeti orfaniloru, cà Parentele vostru celu iubitu v'a parasitu. Tênguiesce-te natiune, cà luceaferulu sperarei si stéu'a mangaierei a apusu de pre orisonu! — „Pentru ace'a s'a facutu dorere,

---

¹⁾ Intiept. Sol. XVIII. 20.

intristata e anim'a nóstra, pentru ace'a s'a intristatu ochii no-strii,“ ¹⁾ pentru acést'a s'a cufundatu in dorere sufletulu nostru ! Ci inainte de a-si retrage radiele de pre orisonu acestu luceferu stralucitu, se ne apropiamu cu totii si se invetiamu dela densulu virtute : Apropiáti-ve teneriloru si invetiati resignatiune, „dreptate se invetiati cei ce locuiti pre pamentu.“ — Plecati-ve betraniloru si intieleteti cà : „betranetiele suntu onorate, nu celé de multi ani, neci celé ce se numera cu numerulu aniloru.“ ²⁾

Ér' Tu Atotu-poternice Imperate alu ceriuriloru primesce-lu „in locasiurile dreptiloru“ gatite pentru alesii Tei, si primindu-lu pre elu, aduti amente de noi. „Vindeca dorerea, care este pusa acum in animele nóstre“!

Si Tu Mare Archipastoriu -- pasa in pace „in curtíle Domnului si vei locuí acolo precum este scrisu!“ Nu Te vomu uitá pre tene candu vomu laudá pre Domnulu, ci ne vomu aduce a-mente de dorulu si iubirea T'a!“ „cà lupta buna Te-ai luptatu, cursulu l'ai plenu si mai stà indareptu coron'a, carea ti-o-a gatitu Tíe Domnulu“!

Nu incetá neci acolo la Tronulu Imperatului cerescu a Te intrepune pentru intarirea santei Baserici, benele Clerului si fericirea Natiunei T'ale ! Cà-ci numele Teu celu mare 'lu va pastrá intre noi monumentulu compusu din meritele T'ale si sustienutu prin recunoscienti'a de multiamita a fiiloru Tei, cari nu voru incetá a inaltá voturi pie pentru Tene, si sí acum'a pentru Tene se róga dicundu :

„Tatalu nostru“ etc.

Joane P. Papiu,
profes. gimnasiale.

¹⁾ Plang. Erem. V. 7.

²⁾ Intielept. Sol. IV. 8.

Predic'a IV.

La inmormentarea unicolui pruncu.

De-sf vorbescu dorerea mea nu se alina.

Jobu c. 17. v. 6.

Dómne alu pòteriloru! pentru ce trebuí se trecu preste pragulu acestei case? pentru ce trebuí se me aretu in mediuloculu acestei familie nobile? — Au numai pentru ace'a cá se fiu espre-siunea doreriloru? seau pentru cá se strecuru prin anim'a mea cea atatu de semtitória tóte acelé lacremi, cari usca si uscarà acumu de done díle faciele acestoru buni parenti? seau in urma pentru cá se patrundu tóte dorerile parentiesci? — Pentru ce trebuí se veniu la aceli'a, pre cari asié de multu i-i iubescu, — déca in locu de a-i mangaiá nu potu face alt'a, decátu se plangu si eu cu densii si prin lacremile mele se le mai marescu ínca in-tristarea si dorerea? — Seau dóra veti díce cà dorerea se alina prin compatimire? — O atunci eu me potrivescu aicea, — pentru-cà ve credu si semtiescu dorerea ce o aveti pentru repausatu lu angerasiu, si sentiendu-ve dorerea cu dreptulu 'mi impreunu lacremile mele cu ale vóstre, pentru pierderea bunului pruncu, care astadi se rumpe dela sinulu vostru parentiescu!

O tu angeru, care dormi! pentru-ce nu te scoli la vederea stróieloru de lacremi? pentru-ce nu te descepti la audiulu vaietului mamei tale, care se impreuna cu intunereculu noptiei ce domnesce in anim'a ei? pentru-ce nu-ti deschidi ochii tei cei atatu de frumosi? — pentru-ce nu zimbesci catra noi, cari toti ne-amu inveselí de privirea si zimbirea t'a? pentru-ce nu respici cá odi-nióra cuventulu dulce de „mama“ si „tata“? — Dar' somnulu teu este vecinicu! Pre acestu pamentu nu te vei mai desceptá neci-odata, — nu vei umplé mai multu cas'a parentiesca de bucuría, prin nevinovatele tale jocuri si strigari, — pre buzele tale

nu se va aretá mai multu zimbetulu angerescu, care desfetá atatu de multu pre mam'a t'a, candu acést'a tienendu-te pre genunchi 'ti netezé perulu de pre frunte, — nu, pentru-cà tu te vei acoperí in recele si intunecatulu mormentu, éra sufletulu teu sborandu in imperati'a fericirei, va cantá impreuna cu angerii canturi de lauda celui pré-inaltu, — precandu aici pre pamentu parentii, cari atat'a te-au iubitú, voru versá síroie de lacremi in urm'a t'a.

Mare este Tristi Ascultatori, iubirea parentiloru catra fii sei, mare si dorerea pentru pierderea acelu-r-a! Veniti dreptu ace'a cá si noi socotindu marimea iubirei acestoru parenti catra fiiulu lorú pre care 'lu avéu unulu-nascutu, se ne impartesímu impreuna in dorerea ce sentiescu ei pentru pierderea acelu'i'a,— cà-ci dorerea impartesíta e mai usioru de portatu!

I.

Pruncii suntú, Tr. A., aceli'a, cari facu viéti'a familiara placuta si fericita, — cas'a in care nu suntú prunci e rece, e intunecósa si tacuta, e asemenea unei pescere ascunse, in care nu strabatu radiele sórelui si in care astfeliu nu este neci o viéti'a,— singuru pruncii facu viéti'a familiara placuta si fericita, — numele de „mama“ si „tata“ suntú acelea nume incantatórie, cari castiga familiei stralucire, frumsetia si marire.

Pruncii suntú, in cari ne straplantamu viéti'a, in ei ne straplantamu sentiementele, cugetele si totú internulu nostru, — pruncii suntú, in cari si prin cari traimu si dupa mórte, — aces-ti'a suntú cari resaru din noi cá surcelele tenere din stegiarulu imbetraniu. — Catu de fericiti ne facu densii déca i-i crescemu patriei, natiunei, basericei si mai pre susu de tóte lui Domnedieu!

Trebue dara se ne nisuimu Tr. A., cá in societatea omené-sca eli se fie cei mai de antái si mai alesi, cá se ne potemu mandrí cu densii atatu inaintea omenimei, in mediuloculu carei'a traimu, câtú si inaintea generatiunei ce ne va urmá.

Si Dómne! ce lucru minunatu alu naturei omenesci este acel'a, ca dupa-ce a ajunsu omulu la viéti'a sociala tóta nisuinti'a se si-o puna intru crescerea prunciloru sei, — din nópte se faca di, se asude, se alerge numai si numai pentru fericirea prunciloru sei.

Cautáti la parentii celi buni, si-i veti vedé cum nisuescu a-si pazí pruncii sei de tóta primesidi'a si nefericirea! De ai amblá giuru impregiuru pamentulu, nu ai affá iubire cá iubirea parentiésca, — nu, pentru-cà prunculu e sangele parentiloru si sangele nu se face in apa. Asié e, numai iubirea parentiésca e iubire adeverata, — numai o iubire este in lume, si acést'a este iubirea parentiésca. — Te iubescé lumea intréga, pana-candu are ce mancá de pre tene, — dar' parentele — mam'a si tat'a — te iubescé si in necasulu celu mai greu si atunci chiar' candu le faci cev'a reu; — tóte celé-lalte iubiri suntu numai patime seu sentíri desierte si trecatórie, — inepu dein pamentu si schimbátórie cá tóte lucrurele pamentului trecu érasiu in pamentu, neavendu decátu cu pucinu mai multa viétia cá spum'a marei seu cá ventulu primaverei, — iubirea parentiésca inse 'si are inceputulu la Domnedieu si e vecinica si neschimbátória intocm'a cá Domnedieu, pentru ace'a petrece pre prunci departe si dincolo de mormentu cu sentiulu celei mai fiuróse doreri si suferintie.

II.

Acel'a, care n'a pierdutu prin crud'a mórte nece unu pruncu iubitu, pruncu plenu de sperare, o acel'a neci nu-si póte inchipuí marimea dorerei, care cu acésta ocaziune patrunde anim'a acestoru parenti gelnici.

Traindu-ne pruncii, viéti'a nóstra este o primavéra mandra si infloritória, — morindu-ne pruncii, viéti'a nóstra este o nópte intunecata, in care nu lucece nece o lumina mangaitória, e unu campu seceratu, unu campu desiertu, in care ori-ce flóre a bucuríei,

desfetarei si iubirei s'a uscatu fora sperare de a mai inverdí si inflóri; — traindu ne pruncii, viéti'a e unu paradisu plenu de desfetare, in care bucuri'a crescundu, cresce si se maresce, — morindu ne pruncii viéti'a e o mare viforósa, unde urla si bubue ventulu, ventulu superarei, ventulu dorerei, care duce cu sene bucuri'a si fericirea.

De amu pierde tóte averile nóstre, tóte bunurile nóstre : rangu, marire si avere, pierderea loru o-amu suferí fora cá viéti'a se-si piérda pretiulu seu pentru noi, pentru-cà fortun'a capri-tiósá, precum le-a luatú dela noi, asié ni-le póte si redá, fora cá se stinga in noi sperarea, ace'a virtute domnedieésca, care mangae pre totu superatulu si necasítulu; — éra déca ne pierdemu pruncii prin crud'a móрте, acést'a pierdere e mai gré si mai sem-títória decátu tóte pierderile, pentru cà prin acést'a ni-se ranesce sufletulu, si viéti'a ni se preface in unu esilu, in care desfatarea si mangaierea vecinului ne aduce amente singuratatea nóstra, si versulu pruncului streinú ne vorbesce de fericirea pierduta prin fii nostri, tóte ne sioptescu, cà acum'a nu mai avemu pentru cene se traimu, pre cene se crescemu, nu mai e cene se díca cautandu cu iubire la noi cuventele dulci : „tata“ si „mama.“

Si acum, déca dupa aceste cugete negre, 'mi aruncu privirea la acestu sicriu, in care jace prunculu (prunc'a) N. care, cu pucinu inainte de acést'a, cu jocariele s'ale nevinovate, cu cuventele s'ale dulci umplé cas'a parentiésca de bucuri'a si placere, éra acum'a e numai o umbra palida, care dórme fora viétia, déca privescu faciele triste ale parentiloru sei si ascultu plansulu celu sfasietoriu de anima, déca-'mi aducu amente câtu de mare li erá iubirea parentiésca facia de acestu pruncu unulu-nascutu alu loru, — pre-cepu si semtiescu câtu-i de mare dorerea loru pentru pierderea acelui'a. — Asié e gelnici parenti, nu ve invinovatiescu pentru lacremile ce versáti, ci si eu 'mi adaugu lacremile mele catra ale vóstre, pentru-cà sante si scumpe suntu lacremile parentiesci. —

Prin acestea lacrimi se moia dorerea sfasietória de anima. — Nu me miru nece de câtu gelnici parenti de intristarea vóstra, candu cugetu cà numai pre acestu pruncu 'lu avéti, candu cugetu cu câta voia l'ati fi crescutu pentru baserica si omenime; nu me miru déca ve redicati versulu catra ceriu si díceti „Dómne ce amu gresítu de asié ne certi? Au nu esti Tu parentele iubirei, pentru-celasi, cá dóue anime se se sfêrsiésca in dorerile s'ale“?!

Mangaiáti-ve cu tóte acestea gelnici parenti! Aduceti-ve amente, cà lumea acést'a este o gradina, in carea ómenii suntu totu atatea flori plantate de ins'a-si man'a lui Domnedieu. Elu este gradinariulu, si apoi cene póte oprí pre gradinariu de a rumpe flórea care-i place?!

Socotiti Iubitii mei, cà prunculu vostru a fostu fiórea cea mai placuta lui Domnedieu, si Elu o-a dusu cá se o puna in cunun'a santiloru. Mangaiáti-ve, cà Domnulu díce: „lasáti pruncii se vena la mene, cà unor'a cá acesti'a este imperatí'a ceriurilor!“ Cugetáti, cà in locu de pruncu aveti in ceriu unu Santu alesu alu Domnului, care neintreruptu se róga pentru voi. Stergeti-ve lacremile gelnici parenti, leniscindu-ve in dispusetiunile lui Domnedieu, cà elu ve va scí si mangaiá!

Si acést'a o faceti cu atátu mai vertosu, cà si miculu caloriu ve róga de acést'a dícundu-ve :

Iubite tata si scumpa mama! Pucinu am petrecutu in mediuloculu vostru, in acésta lume pentru mene placuta, dar' pentru multi plena de necasuri, si éta mórtea cea neindurata me rumpse dela sinulu vostru iubitoriu. Sciu-ve dorerea, iubittii mei parenti, scíu superarea si intristarea vóstra, scíu câta bucuría avéti candu me vedéti jocundu-me si câtu ve desfetáti la audiulu cuventeloru de „tata“ si „mama“, scíu cà anim'a vóstra s'a sfasiatu prin pierderea mea, dara mangaiáti-ve iubitti parenti, cà

eu sum in corulu Santiloru, bucurandu-me de fericire ce ochiu nu-a vediutu, urechia nu-a auditu si la anim'a o-mului nu-a strabatutu. Mangaiati-ve, ca eu in tote dilele voiu fi solulu rogatiunei vostre catra tronulu Domnului si Domnedieului meu, in acaru desfetare me bucuru, — me voiu roga pentru voi ca Elu se ve daruesca sanetate, mangaiare si fericire pre pamentu pana la diu'a si or'a candu ne vomu imbraciosia era acolo in patri'a fericitiloru. Era decum-v'a Iubitii mei parenti ve-amu gresitu cev'a ca pruncu nepreceptu, cugetati ca acest'a o-amu facutu din nescientia, si nu din voi'a mea, — deci acum candu 'mi vedeti trupusiorulu meu rece, fora sentiri, deschideti-ve anim'a cea atatu de iubitoria si-'mi dati iertare parentiesca, ca asié se me potu infaciosia curatu si nevinovatu inaintea Domnediescului Judecatoriu!

Remasu bunu bunii mei parenti, in patri'a ceriului, in locasiurele cele sante era-si ne vomu vede, — era pana atunci, Domnedieu se ve daruesca mangaiare si indestulire intru tote! Aminu.

Teodoru Petrisioru,
profesoriu.

Predic'a V.

Cuventu funebrele

rostitu la inmormentarea teologului **VASILIU LADISLAU RAUSU.** *)

„Omulu nascutu din muiere are pucine dfile.“
S. Jobu 14, 11.

Fienti'a suprema, pré-poterniculu Domnedieu, carele cu mana tare si cu braciul inaltu a creatu universulu si tote cele, ce se afla intr'ensulu, dispune tote dupa necuprensele s'ale sfaturi

---

*) Cu pucina schimbare se pote folosi la inmormentarea ori-carui teneru — mai alesu studentu.

spre benele fapturiloru s'ale, — Elu tiene in manele s'ale firulu vietiei nóstre a singurateciloru si sórtea intregu neamului omene-scu, fora de acàrui'a prevedentia si voia nemica s'a facutu ce s'a facutu, si fora de acàrui'a scire neci unu firu de peru de pre capulu nostru nu cade, acestea si asemenea cugete mi-se ivescu in mente, candu acum pre unulu, acum pre altulu i vediu mortisiu a se alipi de acestea pamentesci, candu audu — viéti'a acést'a pamenténa a o numí fericire, in care nu e bucuría fora de intristare — unde nu e fericire se nu fía amenintiata cu apunere, si turburata adese-ori sub greutatea lovituriloru sortiei si in urma se nu fía silitu totu insulu a se plecá destinului comunu alu moritoriloru, adeca a se reintórce in pamentu, din care e ziditu, care dà repausu membreloru celoru ostenite, unde incéta insielatiunile pamentesci, si unde singuru 'si afla balsamu alinatoriu doreriloru s'ale. — Cu tóte aceste ni-se frange anim'a candu vedemu apunerea unei vieti; cu câtu inse ni este dorerea mai nesuportabila, candu ne lasa aceli'a, cari suntu nedejdea venitoriului, cari trebuiá se vieze multu pentru multi, care erá florea teneretului si in care stralucé virtutile celé mai escelinte; aici de-sí e unulu cosciugulu, adormiti 'su mai multi, — unulu este jertf'a, dar' pierderea mai multa si mai sfasiatória; nu se pote inchipuí la ce dorere e espusu unu parente, care prin unu surisu mai de pre urma plenu de dorere 'si vede vistieri'a cea mai scumpa apunendu in mormentu, 'si vede pierderea acelei fientia, care tóte grigiele, tóte necasurile si dorerile i-le facé mai usióre.

Éta o lovire dorerósa a sortiei a petrunsu animele unoru nefericiti parenti, rapindu-se din braciále loru bucurí'a, desfatarea si nedejdea animei loru. Éca adi deplangemu tristi ascultatori pierderea unui teneru, cu sufletu nobilu, caracteru solidu; deplangemu pierderea unui teneru ce a fostu tipulu moralitatiei, relegiositatiei si a modestiei; deplangemu pierderea unui teneru departatu de placerile desierte a lumei acesteia trecatória!

(Vá urmá.)

FOISIORA.

Demnitatea Preotului.

Sentiulu de un'a fientia suprema, care conduce tóte si dela care aterna sórtea ómeniloru, a fostu si este aduncu sapatu in anim'a omului. Omulu dela inceputulu seu a sentitu, cà acelei fientie supreme i-se cuvene óre-care supunere si in casu de vatemare, óre-care satisfactiune; dein cea mai inalta vechime omulu a avutu un'a considerare fórté mare catra acea fientia suprema : pentru ace'a si satisfactiunile, espiãrile, le incredentiã unoru persóne anumite, cari se ocupãu cu afacerile religiunei. Istori'a toturorù temporeloru ni-e martora, cà nu-a esistatu poporu, care se nu fi fostu patrunsu de acestu sentiementu. — Tóte popórele vechimei au profesatu un'a religiune, — dupa parerea lorù cea mai buna, — si pentru ducerea in deplenire a cultului religiosu avéu persóne deosebite, cari se-au numitu „preoti.“ — Preotii la tóte gentile si totu-dé-un'a au fostu in cea mai mare védia, la tóte popórele ei au fostu cei de antani, cei mai respectati. Eli cultivãu scientiele, eli erãu consilierii regiloru, eli formãu un'a anumita casta, in care nu potéu intrã altii, decatu numai filii lorù.

Acestea ni-le enaréza istori'a deosebitelorù popóre. Éra déca luãmu a-mana sant'a Scriptura a testamentului vechiu, in carea se descrie istori'a poporului judaicu, carele a fostu uniculu ce a avutu cunoscienti'a unui Domnedieu adevératu : aflamu, cà preotimea s'a infientiãtu din mandatu specialu alui Domnedieu.

Oficiulu preotilorù înainte de a vení Isusu Christosu pre pamentu, adeva in testamentulu vechiu; stã intru junghiarea animalelorù, in profetiã din intestinele lorù si altele asemenea.

Onórea, de carea se bucurãu preotii vechimei li-o dede si Mantuitoriulu, de-si dupa cum díce profetulu : „Precum a fostu poporulu asia a fostu si preotulu,“ ¹⁾ totusi elu nu-i desconsidera, ci din contra i-i onoréza. Scimu, cà vindecandu pre leprosi i-i indrépta la Preoti, cá se se arete lorù, cà-su curati. ²⁾ De-si vedé, cà faptele preotilorù nu consuna cu vorbele lorù, totusi díce catra multíme, cá se asculte de Preoti, ³⁾ de acea Parentele Ciprianu díce cu totu dreptulu, cà Christosu a onoratu preotimea in tóta víeti'a s'a. ⁴⁾

Esemplulu lui Christosu lu-au urmatu si ss. Apostoli; — asié scimu, cà santulu Pavelu la mandatu Archiereului fiendu lovitù presté

1) Osea 4, 9. — 2) Mat. 8, 4. — 3) Mat. 23, 2, 39. 4) Ciprianu epist, 55, n. 23.

facia a graitu aspru catra Archiereu, éra fiendu întrebatu, cà de ce vorbesce asié aspru cu Archierulu, se escusa dicîndu : „Nu-am sciutu, cà este Archiereu ¹⁾, cà opresce Domnedieu desconsiderarea Archiereiloru. ²⁾

Preotii testamentului vechiu au fostu stimati decatra Christosu cu tóte ca acesti'a poftescu mórtea lui, nu numai poftescu, dara folose-scu si càli ascunse pentru a-lu poté ucide; asemenea si Apostolii, cu tóte ca suntu amenintati si batjocuriti din partea preotiloru : totusi i-i onoréza pre aceli'a,

Déca Preotii testamentului vechiu la tóte popórele se bucuráu de atat'a onóre, stima si reverentia, déca acei preoti, cari avéu misiune de a belí animalele destinate pentru sacrificiu, de atat'a demnitate se bucuráu : trebue cá preotului lui Christosu se i-se dé demnitate mai mare, cà-ci acestu preotu, in locu de a spune venitoriulu din intestinele animaleloru — are incredentiarea de-a duce sacrificiulu neincrunțatu a trupului si sangelui aceli'a, care scie tóte mai inainte de a se face lumea, a intemeiatoriului toturoru lucruriloru : a lui I s u s u C h r i s t o s u.

Preotii testamentului nou suntu pastorii turmei cuventatórie alui Isusu Christosu, cari din incredentiarea supremului Pastoriu, pórtá grigia de oi ³⁾. Eli suntu têlcuitorii secreteloru domnediesci, solii a-nuncielorु ceresci, ⁴⁾ trêmbitiile dreptatiei, administratori buni ai mantuirei ⁵⁾. Preotii suntu imblanditorii maniei lui Domnedieu, eli suntu cas'a lui Domnedieu, ⁶⁾ bá chiaru fundamentulu a tóta lumea. ⁷⁾ Preotii suntu colonnele cele tari, pre cari se radiema maic'a baserica, ⁸⁾ eli diu'a-nóptea veghiéza, cá se nu invinga insielatiunile satanei, ci adeverulu ⁹⁾ eli suntu aperatorii trupuriloru nóstre, medici, cari tórna balsamu vendecatoriu pre ranele sufletului nostru, ¹⁰⁾ caror'a le-a incredentiatu Domnedieu tóte medicamentele din ceriu aduse. Eli ne ungu ochii cu colurionu cerescu, ¹¹⁾ cá se vedemu si se aflamu grati'a cea nemarginita a Parentelui cerescu si urtiunea peccatului.

Medicii pre langa tóta scienti'a, nu potu inviá, nu potu dá viétia trupureloru mórte, dara preotii, cu darulu, cu scienti'a si poterea Celui pré Inaltu : dáu viétia, invie din mórtea sufletului pre celi peccatosi si plecati de a observá diet'a prescrisa de acesti medici sufletesci. ¹²⁾ Preotii suntu mediulocitorii, prin cari ne potemu castigá si asecurá fericirea neperitória, eli suntu vigillii celi puternici, cari departa dela noi tóte periclele. ¹³⁾ Preotii testamentului nou de acea suntu in mediulocu nostru, cá prin sacramentulu botezului se ne scóta din si de sub

---

¹⁾ Fapt. Apost. 23, 2-3. — ²⁾ Exod. 22, 28. — ³⁾ I. Petr. 5, 4. — Ezech. 34, 23. — ⁴⁾ II. Cor. 5, 20. Ef. 6, 20. — ⁵⁾ I. Cor. 4, 1. II. Tit. 1, 7. — ⁶⁾ Ef. 2, 14. — Apoc. 21, 14. — ⁷⁾ Mich. 6, 2. Is. 40, 41. — ⁸⁾ Gal. 2, 9. Apc. 3, 12. ⁹⁾ Ev. 13, 17. — ¹⁰⁾ Apc. 3, 17. — ¹¹⁾ Tob. 11, 8, 13. — ¹²⁾ Psl. 87, 11. — ¹³⁾ Ez. 3, 7, 33, 7, 5.

poterea intunerecului, de sub poterea deavolului si se ne. oltuésca in Isusu Christosu viti'a cea adevărata a vietiei. Eli prin s. sacramentu alu Eucharistiei ne nutrescu si intarescu pentru a poté ajunge muntele Domnului ¹⁾ si prin sacramentulu penitentiei ne deslégá de urtiosulu pecatu, éra prin invetiatur'a si exemplele loru ne indémna la o viétia démna de numele ce-lu portamu ²⁾.

Preotii suntu aceli'a, cari prin rogatiunile loru se intrepunu la Domnedieu pentru toti ómenii din lume, eli la santulu altariu róga pre Domnedieulu indurariloru pentru întórcerea celoru pecatosi, pentru indreptarea celoru necredientosi, pentru invingerea basericeii, pentru pacea statelor, pentru însanetosierea celoru morbosii; se róga la altariulu Domnului pentru mangaierea celoru intristáti, pentru departarea neplaceriloru, róga pre Domnedieu, cá se se indure si se mólia anim'a inimicului, se ajute caletoriloru, se mantue pre celi dein pensóre : cu unu cuventu despre atari lucruri se intielegu la santulu altariu, fora cari nu se poté inchipuí lume, nu societate, nu viétia si nu fericire venítoria.

Dupa unu oficiu atatu de onorificu, impreunatu cu atátea bunetati mantuitórie, nu credu se fia omu, care se scía in destulu glorificá demnitatea preotiesca, séu se póta dá onórea cea adevărata, care se cuvne unui preotu, care intru tóte corespunde celoru mai susu díse! . . . Si cá se se convinga tóta lumea cea stricata, carea începe a desconsiderá institutiunile divine si intre acele si demnitatea preotiesca, cátu de mare demnitate este cea a preotului si se-si precépa reutatea s'a : se ascultamu ce díce sant'a scriptura si santii parenti despre preoti, servii lui Isusu Christosu.

53,

(Va urmă)

Teodoru Petrisoru,
profesoriu.

Ajunulu Cratiunului in Viflaimu

(Din scriptele uuui peregrinu).

Erá ajunulu Cratiunului. La o óra postmeridiana observáiu o procesiune grandiósa ; care plecandu din Jerusalimu trecé catra Viflaimulu Judeei. Erá o dí frumósa si placuta. Sórele-si respandé radiele sale fierbenti asupr'a regiunei inverdíte din giuru.

Ceriulu seninu si adierea linului zefiru me farmecáu de totu.

Procesiunea esíndu pre pórt'a Jaffai, inaintá spre Viflaimu.

Erá compusa din o trupa de calareti dispusa de pasia cá senti-nela , mai incolo din preoti de diverse confesiuni, in frunte cu Patriarculu apusénu, care erá calare, investitu cu paliulu patriarchale, — a-

¹⁾ III. Imp. 19, 8. Ps. 23, 3. — ²⁾ Efes. 4, 12.

companiatu de consululu francesu si intregu corpulu oficialiloru. — Multîmea de peregrini, laici si preoti, coadunáti din diversele parti ale lumei, unii calari, ér' altii pedestri, facura asupr'a mea o impresiune neesprimabile; cà-ci acésta procesiune nu erá neci de cum dupa norm'a celoru din Europ'a, — de-óre-ce aci nu se observá neci o ordine, ci amestéculu sgomotului produsu de copitele cailoru si de vocile ómeniloru, formáu unu concertu idilicu.

Erá cev'a deosebitu a vedé pre calareti alergandu acusi intr'o parte, acusi intr'alt'a pre caii loru arabici, si detunandu din candu in candu puscele ce avéu îndemana. Preste totu unu chaosu si sgomotu disarmonicu, in locu de rogatiuni pie. Cu tóte acesté inse pre fisonomi'a fiesce-carui'a se poté observá o vioitiune nespusa, fiesce-carele conversá vialu cu sociulu seu.— Acestu amestecu alu diferiteloru limbi si alu eschiamariloru de bucuría formáu una confusiune intru adeveru babilonica.

Viflaimulu de Jerusalimu e departe de dóue óre. Procesiunea erá dejá de o óra pre cale, pre siesulu Rafaim.

In fine ajunse la claustrulu greco-orientaliloru, numitu claustrulu s. Elia. — Inaintea claustrului este o fântana facuta cu multa arte, in partea opusa de ce'a parte a drumului, se intendé o alee placuta si frumósa de maslinu. Aci e calea diumetate; — procesiunea inse aci nu stationá cu acést'a ocaziune. Regiunea ce se estende dela acestu claustru pana la Viflaimu, e fórte romantica si incantatória. Giuru impregiuru ne atragu atentiunea multîme de coline intru adeveru farmecatórie, se vedu multîme de dealuri invalite intr'o mantéua de catifea verde, cà-ci pre aci natur'a si in postulu Craciunului e totu atatu de frumósa si incantatória cá si primavér'a in Europ'a.

In departare intre dealuri, in partea orientala a drumului ni atrage atentiunea o parte din marea mórtá. In partea apuséna observamu unu punctu negru, care dupa cum fuseiu informatu e monumentulu Rachilei, care inse acum e in stare de ruina. — Nu departe de acést'a ruina, se estende unu satu arabicu numitu Beit-Dsala. Pucinu mai departe de acést'a comuna intre nesce arbori de maslini, radiiele sórelui se refrangu asupr'a cupolei unui edificiu pomposn. Acestu edificiu e seminariulu patriarhatului apusénu. Partea cea mai pitoresca a acestui tablou o forméza comun'a Viflaimu.

Viflaimulu e situatu intr'o lunca romantica. Dupa computulu lui Russeger la o inaltime de 2538 pecióre parisiane preste suprafaci'a marei mediterane, consista din edificie de pétra in forma patrata, cu copreminte plane.

(Va urmá.)

ff